

[Glistrup.]

sluttet, om så deres beslutninger har kunnet billiges af hr. Bernhard Baunsgaard eller ikke billiges af hr. Bernhard Baunsgaard, ude i kommunalbestyrelserne. Det er historie. Nu får de, hvis vores forslag følges, præcis, hvad de har udskrevet, og der er overhovedet intet hold i hr. Bernhard Baunsgaards betragtninger.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Grete Hækkerup):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om påligningen af indkomst- og formueskat til staten. (Ophævelse af privatforbrugsbeskatningen) [af Glistrup m. fl.].

(Lovforslag nr. 38. Fremsat 17/10 75).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Ministeren for skatter og afgifter (Svend Jakobsen):

Formålet med de nye regler i ligningslovens § 28 er som bekendt at begrænse den skattepligtiges muligheder for gennem af- og nedskrivninger at bringe den skattepligtige indkomst og dermed skatterne ned på et beløb, der står i et åbenbart misforhold til den levestandard, han opretholder.

Det er regeringens indstilling, at det er både rimeligt og rigtigt, at vi har fordelagtige afskrivningsregler i vor skattelovgivning. Men det er ikke rimeligt, at nogle skatteydere kan udnytte reglerne til at unddrage sig at yde et bidrag til samfundet, der står i et passende forhold til deres økonomiske muligheder, og jeg er glad for, at der er et flertal her i folketinget, der er enig herom. Det er disse oplagte misbrug af af- og nedskrivningsreglerne, som § 28 sætter en stopper for, og regeringen kan naturligvis

ikke medvirke til, at denne højst tiltrængte bom for misbrugene fjernes.

Det må understreges, at der ikke, som forslagsstillerne skriver, er tale om en forbrugsbeskatning. Det, der er tale om, er, at der sættes en grænse for, hvor langt man kan bringe sin indkomstskat ned ved hjælp af afskrivninger og henlæggelser. Gennem den bekendtgørelse og vejledning, der er udsendt om reglerne i § 28, er der nu skabt temmelig stor klarhed omkring de nye regler, men naturligvis må det erkendes, at der her er tale om en lovgivning på helt nye områder, og at en sådan lovgivning ikke kan undgå at give en vis usikkerhed i en indkøringsperiode.

Gennem vejledningen er der imidlertid tilvejebragt et så sikkert grundlag for forståelse af lovreglerne, at ingen skatteyder behøver at komme i vanskeligheder, hvis han i øvrigt er indstillet på at indrette sig på reglerne i forbindelse med udfærdigelse af selvangivelsen. Den enkelte vil med temmelig stor sikkerhed kunne opgøre, hvilke afskrivninger der vil kunne foretages, uden at der løbes nogen risiko for forkastelse af selvangivelsen på grundlag af reglerne i ligningslovens § 28.

Det må i den forbindelse erindres, at næsten alle de skatteydere, som berøres af de nye regler, vil have den fornødne revisorstand ved udfærdigelse af selvangivelsen. Jeg er overbevist om, at det store flertal af erhvervsdrivende, som berøres af reglerne, vil forstå at tilrettelægge deres afskrivninger på en sådan måde, at der ikke bliver tale om nogen konflikt med § 28.

Kun for den meget lille gruppe af skattepligtige, som er indstillet på en hæmningsløs udnyttelse af skattesystemets afskrivnings- og fradragsregler, kan de nye bestemmelser i ligningslovens § 28 give administrative problemer. Her vil skattemyndighederne kunne komme i en situation, hvor der skal foretages mere indgående undersøgelser for at få konstateret, om der er foretaget for store afskrivninger m. v.

Det er en naturlig konsekvens af den lovgivning, som blev gennemført i september 1974, og vi har fra vor side hele tiden været indstillet på at tage disse vanskeligheder for at få dæmmet op for den helt utilsigtede og ganske urimelige udnyttelse af afskrivnings-

[Ministeren for skatter og afgifter.]

reglerne; jeg tror, det er en forudsætning for bevarelsen af meget gunstige afskrivningsregler.

Det er muligt, at den praktiske anvendelse af de nye regler i ligningslovens § 28 vil vise, at de kan gøres klarere og bedre; det ville næsten være mærkeligt andet. Som nævnt er der tale om en nydannelse inden for skattesystemet, men jeg vil understrege, at det er en nydannelse, der er kommet for at blive. Efter en kortere indkøringsperiode vil reglerne næppe give anledning til mærkbare vanskeligheder; loven indeholder jo en klausul om, at den skal tages op til revision i folketingsåret 1977-78, og regeringen er da også fuldt og helt indstillet på, at § 28 til den tid bør tages op til nærmere undersøgelse og drøftelse, og spørgsmålet vil så være, om de erfaringer, der er indhøstet til den tid, kan tale for, at der gennemføres tekniske ændringer af reglerne.

Jeg synes, vi må sige, at det forslag, der ligger foran os, viser, hvad fremskridtspartiet står for, viser, at partiet ønsker at beskytte de store, ønsker, at man fortsat skulle kunne udnytte skattereglerne til at skaffe sig nul i indkomst, selv om man har et stort privatforbrug. Vi hører tit fremskridtspartiet meddele, at det er det næststørste arbejderparti; jeg må sige, at jeg forbløffes over den måde, som fremskridtspartiet her forsøger at forvalte dette mandat på.

Jeg skal på regeringens vegne afvise forslaget.

Ove Hansen (S):

Det har ofte under mit arbejde i en ligningskommission generet mig at kunne konstatere — og jeg har følt det som en uretfærdighed imod mange skatteydere — at skatteydere, skønt de har et højt levestandard og dermed også et stort privatforbrug, kunne møde legalt med nul i indkomst. Det kunne naturligvis ikke nytte at lade sin utilfredshed gå ud over skatteyderen, der havde nul i indkomst og derved blev fritaget for at skulle betale personlig skat såvel til staten som til amtskommunen og kommunen, ja, måske med en trækprocent på nul også fik mulighed for sociale ydelser. Min utilfredshed måtte rettes mod vort skattesystem.

Jeg var derfor særdeles tilfreds, da folketinget i fjor vedtog en tilføjelse til ligningsloven, hvorefter skatteydere med nul-indkomster skulle beskattes af deres privatforbrug, såfremt nul-indkomsten var fremkommet bl. a. ved afskrivninger.

At vi har gode afskrivningsregler, kan vi naturligvis kun alle være tilfredse med. Det har betydning for erhvervslivet og er i det hele taget af stor betydning for beskæftigelsen. Men når de gode afskrivningsregler undertiden anvendes på en måde, der kan være mere eller mindre tvivlsom, må der sættes ind mod misbrug, men også i tilfælde, hvor der ikke er tale om misbrug, er det urimeligt, at en kategori af skatteydere i kraft af fordelagtige bestemmelser opnår fordele på øvrige skatteyderes bekostning.

Skatterne er byrdefulde — det vil de altid være i et velordnet samfund — men når fordelingen af byrderne er urimelig, fremkalder det bitterhed blandt dem, det går ud over, og jeg forstår så udmærket den utilfredshed, der opstår, når man erfarer, at enkelte skatteydere, der i almindelighed må henregnes til de bedrestillede, møder med nul i indkomst.

Den nye bestemmelse i ligningsloven om minimumsbeskatning af privatforbrug vil ikke medføre særlig store skatteindtægter, det vedstår jeg gerne, men det anstødelige i nullet fjernes, og det anser jeg for at være særdeles betydningsfuldt.

Administrationen af den nye bestemmelse kan måske i begyndelsen give visse vanskeligheder, men om to år skal loven jo igen til revision, og hvis det så viser sig, at ændringer er påkrævet, vil vi naturligvis gerne medvirke dertil. Jeg anser denne form for minimumsbeskatning af privatforbrug som betydningsfuld, og jeg beklager meget og finder det højest ejendommeligt, at et af folketingets partier, fremskridtspartiet, nu vil komme nul-skatteyderne til undsætning. Jeg deler fuldt ud ministerens udtalelser om dette forslag fra fremskridtspartiet, og jeg finder også, det er en urimelighed mod et flertal af borgere, der ikke har økonomisk mulighed for at udnytte skattereglerne, at man nu vil begunstige disse særlige med nulindkomster. Derfor vil mit parti afvise dette forslag.

Jens Foged (V):

Ja, jeg havde modsætningsvis håbet, at den nye skatteminister var kommet til fornuft, inden vi nåede til den 1. januar, sådan at vi kunne få denne paragraf ophævet. Jeg tror, den vil volde mange besværligheder, og jeg kan da forstå, at både socialdemokratiets ordfører og ministeren mente, man nok alligevel får vanskeligheder i indkøringen, ligesom der i forskellige andre forsigtige bemærkninger lå en erkendelse af, at man er kommet ud i en eller anden situation, som det er særdeles vanskeligt at administrere.

Venstre undlod at stemme, sidst vi behandlede lovforslaget og der blev indført denne § 28, ud fra den betragtning at daværende minister Anders Andersen gav udtryk for, at administrationen ville blive så vanskelig, at der ikke alene ville opstå uro blandt skatteyderne, men at der også ville opstå landsskatteforholdssager på et bedømmelsesgrundlag, et skønsgrundlag, som er så vanskeligt at administrere både i ligningskommissioner, i skatteråd og i landsskattebet. Når en ting skal skønnes, giver det næsten altid uoverensstemmelser. Der vil i anledning af denne paragraf opstå masser af skønssager, som ingen vil kunne finde rimelighed i. Skønt indkomstforholdene og det private forbrug de enkelte steder i landet er vidt forskellige, skal de alligevel administreres næsten efter en lineal, millimeterretfærdighed er det vist vi kalder det. Det kan ikke være rigtigt. Der kan også være personer, som i en dårlig likvid situation sparer meget på det private forbrug i et år. Vil man så anerkende, at vedkommende har sparet på det private forbrug og derfor må bruge afskrivningsreglerne længere ned? Nej, man vil såmænd ej. Man kører efter nogle regler, og disse regler er uretfærdige.

Jeg mener for øvrigt, at i den givne situation, hvor man taler om arbejdsløshed, vil det være sådan, at masser af folk for at opretholde deres virksomhed vil være nødsaget til at gøre, hvad de kan for at bruge afskrivningsreglerne på en sådan måde, at de betaler mindst muligt i skat; det må være ganske legalt. Det er ikke rimeligt her i dag at bruge udtrykket: misbrug af afskrivningsregler, al den stund afskrivningsreglerne — og det er en argumentation, der også er brugt fra regeringsbænkenes side og fra socialdemokratiets side — er reg-

ler, der er givet til erhvervslivet, for at de virkelig kan opretholde deres erhverv. Jeg erindrer en finansminister, der fik stillet det spørgsmål, hvor der var én, der havde brugt afskrivningsreglerne lidt voldsomt, om han syntes, det var for voldsomt, hvorefter finansministeren spurgte: hvornår får jeg de penge hjem, som jeg på den måde øjeblikkelig mister? Ja, det vil jo vise sig i løbet af nogle ganske få år. Hvorefter finansministeren svarede: udmærket, jeg er ikke nogen person, der er i økonomiske vanskeligheder, jeg repræsenterer en nation, der har tid til at vente på pengene til det tidspunkt, hvor vedkommende bedre kan betale dem. Altså, vi regner det her helt ud fra enkeltperson i stedet for ud fra nationen.

Vi vil fra venstres side støtte dette forslag i håb om, at det kan vedtages med et flertal nu, sådan at paragraffen falder ud, hvorved disse mange vanskeligheder overhovedet ikke kommer til at foreligge.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg vil gerne til indledning sige, at da vi i sin tid — og vi er jo et flertal i folketinget — gennemførte indgrebet mod nulindkomsterne, sagde jeg, at vi med lovforslaget bevægede os ind på et helt nyt område skattemæssigt set. Jeg tilføjede, at det var klart, vi kun rørte ved en del af problemet omkring nulindkomster, og at jeg ikke med sikkerhed vidste, om netop den form for indgreb, som vi diskuterede dengang, og som blev gennemført, var det rigtige, men at vi måtte have erfaringer, og at loven derfor var meget væsentlig. Den kunne give os erfaringer. Hvis, fortsatte jeg, vi aldrig havde mod til at tage det første skridt, så nåede vi aldrig målet: at vi skulle have en retfærdigere beskatning i dette land. Disse ord står stadig væk som udtryk for det, der efter min opfattelse er det rigtige. Så kommer der et forslag om, at vi nu, efter at vi har gennemført loven — og jeg skal gerne understrege: med stor betænkelighed — skal lade være at tage de erfaringer, der måtte komme af den. Det kan ikke være rimeligt.

Jeg vil gerne sige til hr. Jens Foged, at der ikke bliver tale om noget med millimeterretfærdighed. Når hr. Jens Foged kan sige sådan noget, er det, fordi han slet ikke kan huske loven, for der er jo tale om, at vi kun griber ind, når det er helt oplagte tilfæl-

[Bernhard Baunsgaard.]

de. Der er ikke tale om, at der skal gribes ind, hvis en mand virkelig sparer og nedskriver sit privatforbrug.

Men jeg må måske have lov til lige at ride op, hvad det var for en baggrund, vi opererede på. Det, jeg nu siger, er ikke et konstrueret eksempel, det er et eksempel, som er taget ud fra de oplysninger, skattevæsenet har fået om den pågældende skatteyder. Det er en erhvervsdrivende, der opgiver sin skattepligtige indkomst til 13.100 kr. Men hvad er baggrunden for det? Baggrunden er afskrivninger i virksomheden på 190.000 kr. og derefter et privatforbrug finansieret via virksomheden på 90.000 kr. Med andre ord: en skatteyder, der til sin rådighed har en indkomst på 203.100 kr., mener, at det kan være rimeligt, at han betaler sit kontingent i form af skatter ud af de 13.000 kr., og med det personfradrag, der var dengang, vil det sige, at han praktisk talt ikke kom til at betale noget. Det er dette, vi ikke kan finde os i, hvis vi vel at mærke har det mål, at vores skattesystem skal være nogenlunde retfærdigt, og det er den slags, vi vil se om vi ikke kan forandre.

Jeg skal lige gentage: afskrivninger på 190.000 kr. og dertil et privatforbrug på 90.000 kr. finansierede virksomheden. Det er dem, vi er ude efter. Det kan ikke være urimeligt.

Stetter (KF):

Da loven blev gennemført i september 1974, talte og skrev vi imod lovforslagets gennemførelse. Jeg skal undlade ved denne lejlighed at gentage vore argumenter, men jeg vil blot understrege, at vanskeligheden ved at administrere bestemmelsen ligger i at definere begrebet privatforbrug. Forslagsstillerne kunne ikke løse denne opgave, og det er af gode grunde heller ikke lykkedes for ministeren.

Det ville være en lykke for skatteadministrationen og klageinstanserne at komme af med § 28, og vi kan derfor stemme for dens ophævelse.

Ømann (SF):

Der er jo ingen grund til at undre sig over, at eksperter i nulindkomster er imod, at man laver foranstaltninger imod nulindkomster. Det er ganske logisk. Jeg vil gerne

have lov til at fremhæve, at ved det forrige lovforslag, vi diskuterede, tog man munden meget fuld med hensyn til de lavere indkomstgrupper, de lavtlønnede. Her ser man så virkelig, hvordan fremskridtspartiet gavner de lavtlønnede.

Men det skal da indrømmes, at over for den problematik, som hr. Glistrup har været med til at skabe igennem sin virksomhed, nemlig disse nulindkomster, da var vedtagelsen af denne lov, som nu foreslås afskaffet, kun en nødhjælp, det var kun en fattig nødhjælp, og den var administrationskrævende. Det er da rigtigt. Men på den anden side gik jeg da ind for dette forslag, fordi jeg syntes, at også lidt havde ret i en situation, hvor flertallet i dette ting ikke ville gribe om ondets rod, nemlig dette, at man har lavet et indkomstskattesystem, hvor en indkomst ikke er en indkomst, men hvor der er så mange afvigelse og fradrag osv., at det er fuldstændig umuligt at tale om, hvad der er den skattepligtige indkomst. Se, det skulle man gribe om.

Jeg siger ikke, at man ikke skal give erhvervsstøtte. Jeg siger ikke, at man skal afskaffe afskrivningerne, heller ikke de ekstraordinære afskrivninger, de kan være praktiske. Men jeg siger, at man skal løsrive dem fra indkomstbegrebet. Jeg siger, at man skal lave systemet om og gøre det åbenbart, hvad det er for en erhvervsstøtte, man giver. Så kan vi diskutere det. Her giver man en skjult støtte, og så længe man opretholder disse regler, er det meget vanskeligt at argumentere imod, at man udnytter dem. Så for så vidt er jeg da ikke begejstret for den lov, som jeg tidligere har stemt for, det skal jeg da indrømme. Det var en nødhjælp. Men jeg går ikke med til, at den nu skal afskaffes, denne sølle nødhjælp. Jeg vil slås videre for, at vi får et renfærdigt skattesystem, men det vil hr. Glistrup ikke.

Arne Bjerregaard (KrF):

Jeg håber, det er det rette forslag, jeg behandler, idet jeg har været væk et stykke tid, nemlig forslaget om ophævelse af den privatforbrugsbeskatning, som jeg husker fra sidste år at hr. Glistrup havde særdeles meget at indvende imod, hvad jo ikke kommer bag på de fleste af os.

Jeg skal gerne indrømme, at loven — og det vidste vi også dengang — som den er

[Arne Bjerregaard.]

nu, ikke er så let at administrere fuldstændig retfærdigt. Men for mig at se er det den eneste måde, vi med det nuværende system kan hindre, at de såkaldte nulindkomster flourer videre over hele linjen. Vi kan jo ikke helt forhindre dem.

Vi kan altså ikke anvise noget bedre med det system, vi har, og med en rimelig forståelse hos ligningsmyndighederne og en rimelig indsigt i forholdene vil det være muligt i al fald at få en nogenlunde retfærdig beskatning af privatforbruget. Det kan jo ikke være rimeligt, at en stor gruppe i samfundet altid må betale skat af hele deres lønindtægt, mens andre år efter år ikke engang skal betale af, jeg havde nær sagt det nødtørftigste, de bruger til det private. Det kan ikke være rimeligt, og derfor var der ikke anden vej end denne til i al fald at få dem til at betale en del i skat.

Jeg er helt enig med hr. Ømann i, at vi må se at finde et system, som er bedre end det, vi har, hvor vi bl. a. kan undgå at indføre sådanne begreber, som vi her har indført med beskatning af privatforbruget, for jeg gentager: det er ikke det fuldkomne, men det var det, der var muligt i den givne situation.

Knud Jepsen (DKP):

Jeg forstår, at man fortsætter sin advokatgerning for dem, der i forvejen har alle betingelser med denne skattelov, og jeg kan også godt se den logiske baggrund for at tage fat i de problemer. En række af de partier, dog minus vores, der var med til at lave denne nødhjælpsordning i sin tid, har jo ansvaret for, at man ikke har ryddet op i skattejungen.

Som bekendt, det nævnede jeg også før, er vi modstandere af de ekstraordinære afskrivningsbestemmelser, vi finder dem både uhensigtsmæssige og overordentlig skadelige. Det, at man har lavet en sådan oase midt i det hele, er ikke noget særlig eftertragteligt værdigt, og det var måske endda mest en mentalhygiejnisk foranstaltning, idet aviserne på det tidspunkt var fyldt op med beretninger om folk, endog af adelig oprindelse, der kunne have et privatforbrug på 400.000 kr. og en skattepligtig indtægt på 0.

Der er ikke meget at sige om denne lille beskedne ordning, men jeg synes, der er

meget at sige om et forslag, som tilsigter at fjerne det, der dog kunne være en slags stopper i de mest ekstreme situationer, men også kun en slags stopper. Hvis folkettinget nu vil fjerne en sådan bestemmelse, vil der jo være frit slag, så kan alle nulmillionærerne boltre sig og erklære: vi overtræder intet som helst, hvad rager det private forbrug vores skattepligtige indtægt og meget andet. Men det, der står tilbage, er, at vi nødvendigvis må have et helt andet system.

Når forslagsstillerne siger i deres bemærkninger, at de konjunkturer, der lå til grund for den bedømmelse, man foretog, da dette lille forslag blev vedtaget den 20. september 1974, viste sig ikke at blive korrekte, så må det da vist være at tale imod bedre vidende. Jeg har ikke delt konjunkturopfattelse med socialdemokratiet, det har været meget mere optimistisk end jeg i denne sag. Men det, jeg gjorde, var simpelt hen at tage det som det, det kunne være, en lille bitte midlertidig bremse og måske indledningen til, at man virkelig fik fat i den side af sagen.

Jeg vil også sige to ord om denne berømmelse, man prøver at tildele sig selv for at være et arbejderparti. Nu er det aldeles forkert, når ministeren talte om, at fremskridtspartiet nok havde det næststørste antal arbejderstemmer og ligesom gik ind på ideen om et arbejderparti. Man kan aldeles udmærket være et parti, der varetager gods-ejernes og nulmillionærernes interesser og får arbejderstemmer, uden at det og dets politik på nogen måde kan blive slået i hartkorn med noget, der minder om arbejderpolitik. Det, der er tale om, er jo — det kan man se af denne stribe af forslag — en række ekstreme højreopfattelser, der tilsigter at bevare de ugunstige ting for lønarbejderne og sikre de endnu friere muligheder for dem, der kan leve med millioner uden at betale skat. Jeg ved godt, at man erkender det, og jeg taler ikke til samvittigheden, men om realiteterne. Vi må naturligvis afvise dette forslag.

Erhard Jakobsen (CD):

Da mit parti i sin tid stemte for denne lov, lagde vi ikke skjul på, at det var med de største betænkeligheder, men man kommer jo til at stå over for situationer af og til, hvor man må sige, at der kun er én ting at gøre, og det er at prøve sig frem. Nu har der

[Erhard Jakobsen.]

i årevis være råbt og skreget om de urimeligheder, der fandt sted, og der har været klare urimeligheder, dem, som hr. Knud Jespersen nævnte, åbenbare urimeligheder. Og skal man gøre noget ved det, så er det de åbenbare urimeligheder, der falder i øjnene, men det er ikke dem, der giver vanskelighederne. Det, der giver vanskelighederne, er det, som bl. a. hr. Jens Foged talte om, nemlig hvornår man skal sige til en mand med et ganske lille privatforbrug: det dér kan du ikke leve for. Vi er modstandere af, at man skal bruge sådanne skøn, fordi det lægger en magt ud til nogle folk, som der ikke er grund til at mistænke for noget, men de har bare ikke de retningslinjer, der skal til.

Jeg har ikke omhyggeligt læst instruksen, der er sendt ud, men jeg tvivler meget på, at man skulle have fundet de vises sten, og at man nu er i stand til at fortælle ligningsmyndighederne noget, som de kan bruge skudsikkert i alle tilfælde, det tror jeg ikke en døjt på.

Jeg kan kun sige, at hvis det under udvalgsarbejdet viser sig, at man nu har tilstrækkelige oplysninger, at man nu har tilstrækkeligt materiale udefra til at fortælle, at hvad nogle frygtede, det viser sig faktisk at være rigtigt, så mener vi, at man har prøvet det her længe nok. Men jeg er nødt til at sige, at selvfølgelig kan vi ikke bare korrigere noget og sige: vi gjorde forkert dengang, for vi vil endnu ikke vide, om vi gjorde forkert. Vi må altså først se noget materiale, nogle oplysninger, på det tidspunkt, hvor et sådant materiale foreligger, og det behøver ikke at vente, til loven siger, der skal være revision, det kan blive når som helst, hvor der foreligger fornødent materiale, altså tilstrækkelige klager til landsskatteretten eller andetsteds, der godtgør, at det her simpelt hen er noget, der ikke går. Så er vi parat til at stemme for forslaget om, at man tager til efterretning, at ad den vej kan vi i hvert fald ikke komme frem.

Ørdføreren for forslagsstillerne (Glistrup)
(FP):

Hr. Ove Hansen gav en gribende redegørelse for, hvordan han havde været bekymret i mange år og så blev glad den 20. september 1974. Men desværre, det, hr. Ove

Hansen må være blevet glad over, er, at han ikke har forstået, hvad ligningslovens § 28 går ud på. Ligningslovens § 28 har nemlig absolut intet at gøre med den gruppe mennesker, som hr. Ove Hansen skildrer som nulindkomstfolk, og som hr. Ømann var så venlig at udnævne mig til at være ekspert i. Den slags mennesker gør det, som skatteministeren helt rigtigt fremstillede det, at de tilrettelægger deres afskrivninger efter den til enhver tid gældende lovgivning, altså nu § 28 i ligningsloven, og derfor har den ingen betydning for den slags mennesker.

Nej, § 28 har betydning for to grupper af mennesker. For det første f. eks. de nyetable-rede, for hvem det gælder om at holde privatforbruget under de 55.000 kr., så man ikke bliver ramt af denne regel, de overvejer: har vi nu råd til at gøre et ekstra indkøb, et køleskab eller et fjernsyn, eller hvad det nu ellers er, regeringen vil tilskynde til med den politik, man fører i øjeblikket med momslet-telse o. lign., og så finder fatter ud af; nej, mor, du må ikke få det dér i julegave, for så risikerer vi, at skattemyndighederne bag-efter vil skønne, at vores privatforbrug er kommet op over de 55.000 kr., og så virker reglen. Det er den største gruppe, som denne lov overhovedet har nogen relation til, det er dem, der ligger med et privatforbrug fra 40.000 kr. og opefter, og som skal ud i dette meget usikre skøn fra ligningsmyndigheder-nes side.

Den anden og sidste gruppe, som dette forslag overhovedet har betydning for, er dem, der simpelt hen opgiver ævred og ikke kan finde ud af det.

Skatteministeren talte om stor tillid til den danske revisorstand og sagde: det kan de nok finde ud af ude hos revisorerne. Men ved skatteministeren, hvad revisorerne har at gøre op imod selvangivelsessæsonen, hvor de skal igennem dette væld af sager med både faktiske og juridiske ting, og ved skatteministeren, hvad man nu yderligere med denne § 28 føjer på revisorerne i den kommende sæson? Man skal ikke bare læse de 21 sider, som skatteministeren velsignede den danske bogproduktion med den 18. april i år, og som er særdeles svært forståelig og meget tung kost, hvor de fleste revisorer vil falde i den ene faldgrube efter den anden. Nej, man skal også tage hensyn til, at folketinget efter den 18. april 1975 har gen-

[Glistrup.]

nemført helt nye afskrivningsregler for at tilskynde til afskrivninger, som disse regler her altså afskrækker fra, nemlig de regler, som blev gennemført med socialdemokratiets stemmer dels i juni måned, dels i september måned i år, og som i sig selv er særdeles komplicerede og indviklede. Nu skal altså så den lille revisor ude i Nr. Snede sidde og finde ud af, hvordan disse ting kan komme til at passe ind i det. Der vil være masser, der går i fælderne. Derimod er der ikke nogen som helst af den menneskegruppe, som hr. Knud Jespersen og hans følgesvend, hr. Ove Hansen, talte om i dag, som denne lov har den mindste betydning for.

Det er da kun dejligt, når vi bliver misundt at være Danmarks næststørste arbejderparti, når de, der står og misunder os, hvad enten det er skatteministeren eller hr. Knud Jespersen, slet ikke forstår arbejderens økonomiske situation i dag. Denne lov gælder først og fremmest for folk, der ligger i arbejderklassens økonomi og lidt lavere. Det er dem, som rammes af § 28 i ligningsloven, det er dem, hvis interesser vi varetager både med denne sag og med den foregående sag på dagsordenen, for det er dem og dem alene, der vil blive ramt. Og her behøver man ikke, som hr. Bernhard Baunsgaard og hr. Erhard Jakobsen sagde, at skulle vinde yderligere erfaring, for vi ved at den eneste gruppe, som bliver ramt, er den, der virkelig ligger på et økonomisk lavt niveau. Den skatteyder, hr. Bernhard Baunsgaard omtalte, kommer overhovedet ikke ind under denne regel, for han, der kan regne ud at komme ned på de 13.000 kr. efter gældende regler, han kan jo bare bruge andre paragraffer end lige præcis de 4-5 paragraffer, som er blevet forbudt område efter § 28, som den er blevet vedtaget.

Ikke engang hr. Arne Bjerregaards trøst, at man nok kan håbe på en rimelig forståelse hos ligningsmyndighederne, gælder, for denne § 28 med disse 21 sider kommentarer og de afgørelser, der kommer nu fra ligningsdirektoratet til landsskatteretten, umyndiggør totalt de lokale ligningsmyndigheder, således at vi simpelt hen må se i øjnene, at man kan have nok så godt et hjerte, og der kan være nok så megen forståelse hos den lokale ligningsmyndighed, den kan ikke gøre noget, det bliver sognets fatti-

ge, der får sig en ekstra beskatning. Det bliver dem, der enten har fulgt regeringens tilskyndelser til at afskrive i mødfør af de love, der er vedtaget i juni og september, eller har fulgt tilskyndelsen via septemberforliget vedrørende privatforbrug o. lign., og kun dem, der rammes. Ophæv denne lov hurtigst muligt. Den er en fejltagelse efter de nuværende synspunkter.

Ministeren for skatter og afgifter (Svend Jakobsen):

Jeg kunne nu godt have ønsket, at der havde været flere til stede, som kunne have hørt hr. Glistrups magtfulde demonstration af sit manglende kendskab såvel til sognets fattige som til arbejderklassens økonomi.

Det fører mig også til at gøre en enkelt bemærkning til hr. Knud Jespersen. Hr. Knud Jespersen sagde, jeg havde sagt, at fremskridtspartiet var det næststørste arbejderparti. Det sagde jeg ikke. Jeg sagde, at fremskridtspartiet fortæller os hyppigt, at det er det næststørste arbejderparti. Jeg skal ikke, håber jeg, på noget tidspunkt blive så grov, at jeg påstår, at fremskridtspartiet fører arbejderpolitik.

Derudover vil jeg godt sige til hr. Erhard Jakobsen, at jeg forstod på ham, at han ville vente med at tage stilling til forslaget, til vi har indhøstet praktiske erfaringer med denne lovgivning. Det synes jeg er et fornuftigt standpunkt at tage, og jeg kan sige, at det kan man ikke få under det udvalgsarbejde, som nu går i gang, for vi skal jo for første gang bruge denne lov for indkomståret 1975, og det vil altså sige de selvangivelser, der indleveres i løbet af første del af 1976. Jeg synes, det er et fornuftigt standpunkt at tage, og det svarer ganske til det, jeg gav udtryk for var regeringens holdning, at vi skal indhøste nogle erfaringer, og så skal vi på grundlag af dem finde ud af, om der er behov for ændringer her.

Så skal jeg udtrykke både overraskelse og skuffelse over det standpunkt, som venstres folketingsgruppe ved hr. Jens Foged her i dag giver udtryk for. Man undlod at stemme, da vi gennemførte lovbestemmelsen, ud fra en opfattelse af, at der var en vis usikkerhed, og vel en forhåbning, sådan mener jeg, det blev udtrykt, om, at man skulle kunne finde en bedre vej til at løse de problemer, som man også fra venstres side erkendte.

[Ministeren for skatter og afgifter.]

Det forekom mig, at de bemærkninger, hr. Jens Foged gjorde her i dag, var udtryk for, at man da vist ikke har ridset op, hvad det er, loven indeholder, hvad det er for nogle bestemmelser, der er tale om.

Det er jo således, at uanset hvad privatforbruget og den skattepligtige indkomst er nede på, kan man altid bruge dels 10 pct. saldoafskrivning, dels 2 pct. bygningsafskrivninger. Man kan altid bruge de afskrivninger, der falder bort, hvis de ikke bliver udnyttet i det pågældende år. Det er den ene side af det.

Den anden side af det er jo, at det er privatforbrug, der er større end 55.000 kr., vi taler om, og jeg er meget enig i den betragtning, som hr. Jens Foged gjorde gældende, at afskrivningsreglerne er indført for at fremme erhvervslivets muligheder for investering. Vi vil fra socialdemokratiet gerne være med til at værne om, at vi har nogle ordninger, der både er administrativt enkle, som vort saldoafskrivningssystem er, og som animerer til investering i erhvervslivet, men jeg må understrege, at en forudsætning for det er også, at vi ikke tillader en grov udnyttelse af reglerne. Det, som det forslag, vi fik vedtaget i september 1974, beskæftiger sig med, er ikke den lille erhvervsdrivende, der vil starte sin virksomhed. Det er heller ikke den erhvervsdrivende, der sparer og spinker for at få sin virksomhed til at gå. Det er de store, det drejer sig om, og jeg er meget skuffet over, at venstre på dette grundlag vil medvirke til at fremme gennemførelsen af det lovforslag, som fremskridtspartiet har fremsat.

Jens Foged (V):

Ministerens skuffelse fremkommer, fordi han ikke har den fornemmelse, som vi andre har med hensyn til erhvervslivets investeringer. Jeg har levet på en egn, hvor en tekstilindustri er vokset op. Jeg har set, hvordan man har brugt afskrivningsreglerne til at skabe nye arbejdspladser. Jeg har set folk, der nok brugte afskrivningsreglerne lidt hårdt, som havde 10 mand i arbejde, da de startede, og som 10 år senere havde 250 mand i arbejde. Det er for at skabe arbejdspladser, og specielt i den nuværende situation, at vi finder det helt urealistisk at gå ind i en debat om det her.

Jeg kunne sige det samme til hr. Bernhard Baunsgaard, at når en borger bruger en afskrivning på 190.000 kr., er det formodentlig ikke for at bruge pengene absolut til sig selv. Han kan ikke gå i mere end ét sæt tøj ad gangen, han kan ikke køre i mere end én bil ad gangen, der er dog grænser for, hvad man kan bruge privat. Han vil formodentlig udvide sin virksomhed, investere i sin virksomhed og skabe nye arbejdspladser. Lad os da komme i gang med det, når vi nu sidder i en arbejdsløshedssituation.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg tror, jeg kom til at lægge nogle tal galt sammen, men nu giver hr. Jens Foged mig anledning til at rette dem. Mit eksempel, som jeg gentager, er ikke konstrueret, det er oplysninger fra skattevæsenet. Afskrivninger på 190.000 kr., privatforbrug 90.000 kr. Det bliver 280.000 kr. Dertil en skattepligtig opgivet indtægt på 13.100 kr. Det er ca. 300.000 kr., og den mand mener hr. Jens Foged ikke skal beskattes. Sådan står det. Det er dem, vi skal ramme. Jeg gentager, at det kan være, dette lovforslag ikke er det rigtige, men vi må prøve os frem på dette område, der er ingen anden vej, for disse uanstændige ting vil vi ikke have.

Hr. Glistrup siger, at den eneste gruppe, der rammes, er arbejderne, det er sognets fattige, der rammes. Jeg vil gøre opmærksom på, at der skal kun gribes ind, såfremt privatforbruget er konstateret at overstige 55.000 kr. Er det sognets fattige? Så kunne jeg godt lide at bo i det sogn, det må i hvert fald være et sogn, der er endnu bedre end det rigeste sogn i Danmark. Det er Gentoft.

Jeg kunne godt lide at stille det spørgsmål, om man virkelig skal opfatte ordføreren for fremskridtspartiet på den måde, at man finder det rigtigt, at en konstateret indkomst på 300.000 kr. ikke skal være med til at dække de fælles udgifter til politi, til veje, til vejbelysning, til skoler, til universiteter med bare én eneste krone.

(Kort bemærkning).

Jens Foged (V):

Det er en helt forkert problemstilling. Vi har til trivialitet hørt også fra venstre side i salen og også fra radikal side, at afskrivningsreglerne betyder kun en henstand med skat. Samfundet har tid til at vente, og af-

[Jens Foged.]

skrivningsreglerne kommer ind i billedet for at skabe arbejdspladser, men det har man åbenbart i den givne situation ikke øje for. Man stirrer sig blind på nogle folk, der misbruger dem, og det indrømmer jeg at der er nogle få stykker, men kun nogle få stykker, der gør. De allerfleste bruger pengene til investeringer for at skabe arbejdspladser, og det er derfor, vi har afskrivningsreglerne, det er også derfor, vi har forbedret afskrivningsreglerne.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Nu er hr. Jens Foged jo en særdeles kynisk mand, når det gælder skatter, og derfor kan jeg formentlig ikke vente nogen indsigt, når jeg konstaterer, at et tilfælde som det, jeg har beskrevet, altså 300.000 kr. i konstateret indkomst og en skattepligtig indkomst på 13.000 kr., misbruges til at skaffe sig sociale fordele, sociale tilskud, at det er uanstændigt.

Ømann (SF):

Jeg må sige, at både hr. Erhard Jakobsens og hr. Jens Fogeds udlægning af den bestemmelse, som vi nu diskuterer afskaffelsen af, er noget skæv. Der er intet i denne bestemmelse, som giver skattemyndighederne en ekstra beføjelse til at ansætte folks privatforbrug højere, end det står i regnskaberne, intet. Derfor er det fuldstændig forkert at blande denne diskussion om de skønsmæssige ansættelser, som beror på privatforbruget, sammen med denne bestemmelse. Det, det drejer sig om, er, at hvis indkomsten er bragt ned under privatforbruget ved hjælp af visse afskrivningsarter, så skal han ikke beskattes af indkomsten, men af privatforbruget. Det turde være klart efter de drøftelser, vi har haft. Det var denne korrektion.

Dernæst vil jeg gerne sige til hr. Bernhard Baunsgaard og hans eksempel, at det er jo meget godt, men hvad nu, hvis manden har haft et privatforbrug på 300.000 kr., så kunne han jo godt, hvis han havde høft en indtægt på 600.000 kr., have udnyttet reglerne og afskrevet 300.000 kr., ikke? Det vil altså sige at dette kun er en nødhjælp. Det afskaffer jo ikke det, som er årsagen til det hele, de overdrevne afskrivningsrettigheder.

Og i og for sig er der lidt hyklerisk i at sige, at den, der akkurat har bragt sin indtægt ned til 0 eller ned under privatforbruget, skal rammes. Hvorfor skal alle de andre ikke rammes, som udnytter disse regler? Det er reglerne, der er forkerte, det er reglerne, der er for overdrevne, og det er dem, vi må lave om.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg skal kun gentage, hvad jeg sagde før. Dette var et forsøg, det løser kun en del af problemerne, men vi må have erfaringer, før vi kan gå videre. Det er derfor, vi skal beholde denne lov.

Knud Jespersen (DKP):

Jeg er naturligvis bedrøvet, hvis jeg har tillagt skatteministeren synspunkter, han ikke har, og jeg er glad over, at det dermed kan blive dementeret; det var ikke i nogen ond hensigt.

Skatteministeren og jeg er enige om, at fremskridtspartiet aldeles ikke er noget arbejderparti. Det er den første konstaterede enighed i dag, og denne opfattelse tror jeg heller ikke vi står alene med.

Det var ganske interessant at høre hr. Glistrups betragtninger om, hvor socialt dette forslag var, og om alle disse arbejdere, der blev ramt af denne bestemmelse. Hvis nu hr. Glistrup tænker lidt efter, så kan han hurtigt finde ud af, hvad en arbejder har i gennemsnitsindtægt i Danmark. Og det problem, som hr. Bernhard Baunsgaard tog frem, var et, jeg selv havde noteret mig, spørgsmålet om vurderinger omkring de 55.000 kr.

Så kan man selvfølgelig diskutere fortolkningerne, men det, der ligger tilbage, er, at dette her er et beskedent figenblad over en række fuldstændig fortvivlede og meget ofte asociale ekstraordinære afskrivningsbestemmelser, et figenblad. Så kan man kappes om at holde taler om, at her vil man hjælpe sognets fattige. Nu ved jeg ikke engang, om de har en revisor i Nr. Snede, de har ikke så mange penge, at de har brug for en revisor til at tælle efter. Det er muligt, de heller ikke har en advokat eller en sagfører, men det er i alt fald højst utænkeligt, at der er nogen i Nr. Snede, der, hvis ikke de har en omfattende indtægt, skulle kunne komme i nærhe-

[Knud Jespersen.]

den af denne lille beskedne bestemmelse her. Men jeg forstår hensigten, og det gør, at jeg hellere vil tale om den; den er nemlig at fjerne enhver mulighed for at kontrollere. Medens lønarbejdere, tjenestemænd og funktionærer af alle forskellige arter næsten kan kontrolleres efter lønstatistikken, så har man fået så mange bestemmelser, at myndighederne ofte, hvis man ser bort fra nogle tilfælde, når det drejer sig om mere end 1 mill. kr., opgiver på forhånd og i stedet interesserer sig for de øvrige.

Lad os da nu bevare det lille figenblad og så samtidig indstille os på, at det er aldeles utilstrækkeligt, og at vi skal have et ganske nyt skattesystem. Det vil betyde, at der så var kommet lidt godt ud af dette lovforslag, der ligner en provokation i nulfolkenes interesse.

Ordføreren for forslagsstillerne (*Glistrup*) (FP):

Jeg håber ikke, jeg krænker hr. Knud Jespersens blufærdighed, når jeg fortæller ham, at der ikke engang er noget figenblad, der er intet, der dækker noget som helst her, alt er fuldstændig fremme til fuld beskuelse. Derfor er der heller ikke noget som helst i det, hr. Knud Jespersen siger om, at der er nogen mulighed for yderligere kontrol af nogen som helst art, fordi man misforstår simpelt hen tingene.

Hr. Bernhard Baunsgaards eksempel dækkes overhovedet ikke af den bestemmelse i ligningslovens § 28, som blev vedtaget. Hr. Bernhard Baunsgaard nævner, at en mand i et indkomstår forud for 1975, hvor vi ikke havde § 28, har afskrevet 190.000 og haft et privatforbrug på 90.000, altså med andre ord en difference på 100.000 kr. Denne mand vil efter al sandsynlighed nu, når han siden september 1974 har kunnet læse det, sørge for, at differencen på de 100.000 kr. dækkes fuldt ud af de afskrivninger, der ikke rammes af § 28, ejendomsafskrivningerne på 2 pct., saldoafskrivninger og på op til 10 pct., goodwillafskrivninger og alle de andre, som ikke omfattes af den. Han vil efter al sandsynlighed, hvis der bliver noget tilbage, bare klare det med et fradrag af en eller anden anden art, en renteforsikring, eller hvad han nu indlader sig på. Derfor vil den mand overhovedet

ikke blive ramt, men det vil, som jeg sagde, sognets fattige, der med hr. Knud Jespersens udtryk ikke har råd til nogen revisor. Hr. Bernhard Baunsgaard siger så: en sådan mand har ikke et privatforbrug på 55.000 kr. Ja men det er ikke det privatforbrug, man har, det er det privatforbrug, skattemyndighederne skønner at man har, det drejer sig om. Hr. Ømann har jo ret i, at vi har de samme urimeligt vilkårlige skønsebeholdelser med hensyn til privatforbruget, før og efter vi fik gennemført § 28. Derfor kan netop den mand, der ikke har råd til at have en revisor, få skønnet sit privatforbrug op til 58.000-65.000-70.000 kr., og hvad der ellers bliver tale om, og er han derfor ikke en af sognets fattigste, så bliver han det i hvert fald, når han skal til at betale skat af det dobbelte eller tredobbelte af, hvad han i virkeligheden har tjent.

De, som alene rammes af denne bestemmelse, er den gruppe, som skatteministeren så smukt omtalte som den lille mand, der spinker og sparer og har sat sig for en bunke afdragsforpligtelser. Han har måske sin hovedindkomst som arbejder, og så er han begyndt at lave en lille virksomhed, hvor han har nogle vældige afdragsforpligtelser og derfor har brug for at få disse afskrivninger igennem for simpelt hen likviditetsmæssigt både at klare afdragene og den skat, der bliver tilbage. Derfor bliver han nødt til at lave de store afskrivninger. Det er alene den type, der bliver ramt, der er overhovedet ikke tale om, at der er nogle store, der bliver ramt. Og så er det for mig at se aldeles umenneskeligt, når hr. Bernhard Baunsgaard kan sige: ja men vi må gøre det, for vi skal indvinde nogle erfaringer for, hvordan det ligger, på den og den måde. Man slår måske 500, måske 5.000 småsparere, fattige mennesker, ihjel i dette land rent økonomisk, vælter med denne bestemmelse de virksomheder i starten, der i bedste fald kunne være blevet en Danfoss-virksomhed eller i hvert fald noget større virksomheder ad åre. Men hr. Bernhard Baunsgaard er umenneskelig og kynisk: vi skal indvinde nogle erfaringer, så lad os bare slå de små mennesker ihjel.

(Kort bemærkning).

Knud Jespersen (DKP):

Det lyder stadig væk interessant, men det

[Knud Jøpersen.]

bliver ikke mere rigtigt af denne grund. Jeg er ikke så bekymret over, at figenbladet faldt, det var også det højeste, jeg kunne svinge mig op til.

Men man får da denne naturlige tanke, at hvis det end ikke er et figenblad, hvorfor i Herrens navn skal det så afskaffes. Det er asocialt, siger hr. Glistrup. Ja, det er da muligt, det er asocialt; jeg tror snarere, det er kommet til verden på baggrund af et asocialt skattesystem.

Det forslag, der ligger, er i hvert fald mere asocialt, og det har hr. Glistrup ikke kunnet snige sig uden om. Der er de forklaringer med 55.000 kr., og at det slår sognets fattige ihjel, men jeg fik intet svar på, hvad man har i gennemsnitsindtægt, hvis man er lønarbejder, dér er man kontrolbar. Det er lidt vanskeligt at sige til de arbejdsløse, at de har haft et privatforbrug, der ligger meget over deres understøttelse, det kan man regne sig frem til. Nej, det, der ligger her, er, at vi skulle have en effektiv kontrol og en effektiv ligning, sådan at al faktisk fortjeneste blev beskattet. Indtil det sker, er det kun et figenblad, men lad os holde fast ved det, det kan være begyndelsen til noget andet.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg har lyst til at sige til hr. Glistrup, at som regel holder hr. Glistrup sig dog til de forhold, vi taler om, når han taler fra denne talerstol. Det gør han ikke i dag, for selvfølgelig rammes den mand, jeg omtalte, af de regler, vi har sat her, men han rammes naturligvis ikke, hvis han gør noget helt andet. Det er netop det, vi alle sammen har sagt heroppefra, at det, vi nu tager fat på med nulindkomsterne, er kun en flig af problemerne. Nu skal vi se, om vi kan bruge disse regler mod denne flig, og så er det da meningen, vi vil gå videre. Jeg kan love hr. Glistrup, at så længe vi har nogen chance for at fortsætte kampen mod de nulindkomster, som hr. Glistrup og andre lignende skaber, så skal den kamp blive fortsat.

Det er uanstændigt, at nogen unddrager sig deres pligter over for samfundet på den måde. Jeg forstår godt, at der skal føres en sådan kamp her i eftermiddag, for vi rammer jo nogle, for få desværre, men vi rammer nogle med det her. Og skattemyndighe-

derne skønner jo ikke ud i den blå luft, de foretager en nøje gennemgang af mandens regnskaber. Det, jeg talte om, var en konstateret indtægt på 300.000 kr., som man altså ikke synes skal være med til at bidrage til det fælles samfund, til trods for at han har et privatforbrug på 90.000 kr.

Så siger hr. Glistrup — nu er sognets fattige vel nogenlunde gledet ud, nu er det de små og nye: lad os bare slå de små mennesker ihjel. Men det er jo ikke de små. De skal have et privatforbrug på den anden side af de 55.000 kr. Det er ikke den nyetablerede, der har det. Han skal have lov til at bygge sin virksomhed op, og han får lov til at bygge sin virksomhed op med denne lov. Der må dog være grænser for, hvad man prøver på at bilde folk ind selv fra denne talerstol, hvor der ikke sker noget, ligegyldigt hvad man siger.

Ove Hansen (S):

At fremskridtspartiet vil værne om skatteydere med nulindtægter, forbavser mig ikke. Det er et af partiets programpunkter. Men at øvrige partier i denne folketingsaal vil værne om disse, forstår jeg simpelt hen ikke. Hvis en skatteyder et år ikke har haft nogen indtægt eller har haft en lav indtægt, så er det klart, at han skal fritages for at svare skat, men når han kommer ned på nul i kraft af — somme tider ved misbrug af — afskrivningsregler, henlæggelser, så synes jeg, at når vi nu — og heldigvis — har begunstiget erhvervslivet med gode afskrivningsregler, så må det være et minimumskrav fra det offentlige side, at man i hvert fald svarer skat af det, der er brugt til at leve for, nemlig privatforbruget. Her er tale om en minimumsbeskatning, og jeg så meget gerne, at et folketing forlangte dette.

Vi taler om dem, der er lavtlønnede her i vort land, folk, der har 50.000 kr. og 60.000 kr. i indtægt. Men her taler vi om de bedrestillede, der ofte besidder store formuer, men møder med nulindtægter. Nu vil man værne om og skåne disse. Det synes jeg er helt urimeligt.

Jeg vil gerne medvirke til at skabe ordentlige forhold for erhvervslivet, og det har vi gjort. Men hvis der er misbrug, må vi gribe ind, og det er det, man her har gjort, bare i et beskedent omfang.

Og må jeg så lige sige til slut, at det skuf-

[Ove Hansen]

fer mig ærlig talt, at venstre nu kobles på fremskridtspartiets vogn, det parti, der vil værne nulindtægterne her i vort land. Nu er venstre rede dertil. Da man sidste år behandlede og vedtog loven, ville venstre ikke medvirke, men de ville i hvert fald heller ikke stemme imod lovforslaget. De undlod at stemme. Men nu er der altså sket det i mellemtiden, at venstre erklærer sig enig i fremskridtspartiets synspunkter og nu også vil hjælpe dem med nulindkomsterne. Jeg synes, det er godt for vore vælgere, at man nu har konstateret, hvad venstres hensigt er.

(Kort bemærkning).

Ordføreren for forslagsstillerne (Glistrup)
(FP):

Jeg beklager, at hr. Bernhard Baunsgaard går på den samme fejltagelse som hr. Ove Hansen. Han tror, at ligningslovens § 28 har noget som helst med nulindtægterne at gøre. Det har den ikke. Hvis der er tale om, som hr. Bernhard Baunsgaard sagde, at han vil gå i kamp mod nulindtægterne, så skal jeg love ham et håndslag. Jeg tror nok, jeg tør sige, at ingen mand i eller uden for Danmark i levende live eller tidligere har gjort så meget ved at udsætte sin egen krop for angreb og så meget arbejde som jeg for at bekæmpe nulindtægterne, og dér er jeg at finde, og dér er fremskridtspartiet at finde, når det er nulindtægterne, vi skal bekæmpe. Men ikke når vi skal bekæmpe de fattige mennesker, som § 28 først og fremmest rammer ud efter, folk, der virkelig er svage, ikke har råd til revisorbistand, mand og kone, der arbejder sammen, og som derfor måske får etableret en indtægt på 70.000-80.000-90.000 kr., svarende til det, hr. Knud Jespersen talte om som gennemsnitsindtægten for en lønarbejder. Det er de mennesker og de mennesker alene, som § 28 hjælper. Men er det nulindtægterne, hr. Bernhard Baunsgaard, så står vi sammen om at bekæmpe dem efter bedste evne. Vi har fremsat mange forslag i folketinget om at gøre alle skatteydere ligestillet, sådan at ingen har den favør, som nulindtægten er, nemlig afvikling af indkomstskatten. Det er den eneste måde, man kan bekæmpe nulindtægterne på.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Nej, såmænd, man kan da godt sige, at det ikke er nulindkomsterne, vi rammer med det her, for det er nulindkomsterne plus 56.000 kr. Det er dem, der vil snyde også for de 56.000 kr., vi er ude efter. Vi tør ikke sætte det skarpere i første omgang. Jeg skal ikke, skønt jeg havde den inderligste lyst, sige min uforbeholdne mening om hr. Glistrups kamp mod nulindkomsterne, men man kan i hvert fald konstatere, at den er blevet forgyldt, denne kamp, og den er blevet forgyldt på andre skatteyderes bekostning.

(Kort bemærkning).

Ordføreren for forslagsstillerne (Glistrup)
(FP):

Det skal jeg i hvert fald love hr. Bernhard Baunsgaard, at den ikke er. Hvis der er nogen, der virkelig har sat sin økonomi ind på at kæmpe mod nulindkomsterne, sat sine egne penge ind, sin egen personlige skæbne, så er det mig. Der er ikke noget, der er blevet forgyldt. Det her er en ideel kamp mod nulindkomsterne, jeg kæmper, og ikke som hr. Bernhard Baunsgaard gør det.

(Kort bemærkning).

Ømann (SF):

Det er egentlig tragisk for hr. Glistrup, at han ikke kan få os til at tro på det, han her siger.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg tror såmænd gerne, at den allersidste kamp for nulindkomsterne har kostet hr. Glistrup nogle af de millioner kroner, han har skaffet sig på andre skatteyderes bekostning, men det er da kun godt.

(Kort bemærkning).

Ordføreren for forslagsstillerne (Glistrup)
(FP):

Når hr. Bernhard Baunsgaard, hr. Ømann og hr. Ove Hansen kender begrebet nulindkomst, så tror jeg, jeg i al beskedenhed tør prale med, at det var mig, der fra første færd rejste kampen. Jeg har aldrig på noget tidspunkt haft nogen personlig vinding deraf.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Grete Høtkerup):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om beskatning ved fusion af aktieselskaber m. v.
(Lovforslag nr. 58. Fremsat 30/10 75).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Camre (S):

Ja, så skal vi tilbage til den saglige del af forhandlingerne her i dag. Det drejer sig om skatteministerens lovforslag vedrørende beskatning ved fusion af aktieselskaber. Der er i øjeblikket en lov af 1967, efter hvilken man kan beskatte i forbindelse med sammenslutning af aktieselskaber m. v., herunder også kooperative virksomheder.

Formålet med denne lovgivning er jo at hindre, at en naturlig rationalisering, en strukturændring, der fører til, at forskellige virksomheder sammenlægges, skulle blive hindret af beskatningsmæssige årsager.

Der sker jo det, at aktionærerne i det selskab, der ophører, er fri for at betale skat af en fortjeneste, som de får, når deres aktier går ind i det nye selskab, under forudsætning af, at de for størstepartens vedkommende godtgøres med aktier i det selskab, der fortsætter, altså det såkaldte successionsprincip.

Formålet med det lovforslag, vi står over for her, er at gøre disse regler enklere og i lovform at fastsætte betingelserne, idet det i øjeblikket er således, at skattefritagelsen, sådan som denne lov indeholder det, fordrer en efterprøvning og en godkendelse i hvert enkelt tilfælde fra ministerens side. Forslaget her går altså ud på, kan man sige, at begrænse det antal tilfælde, hvor det er nødvendigt at indhente en sådan speciel tilfælde.

Det er de senere års forhøjelse af den særlige indkomstskat, som har fjernet risikoen for en omgæelse af reglerne, altså den

særlige indkomstskat og den almindelige indkomstskat udgør ikke mere så forskellige beskatningsmæssige størrelser, at man behøver at frygte uheldige skattemæssige dispositioner.

Der vil stadig væk være visse overdragelser mellem selskaberne og deres aktionærer, som kræver en efterprøvning. Det drejer sig f. eks. om de tilfælde, hvor en sådan overdragelse indebærer udstedelse af gældsfordringer eller opskrivninger af aktier.

Det er regler, der, som jeg sagde før, også skal gælde for kooperative virksomheder, og her har vi jo set i en række tilfælde, at en strukturrationalisering inden for brugsforeningsbevægelsen netop har været betinget af en sådan skattefrihed.

Efter lovforslagets regler skønnes der ikke at blive de store administrative vanskeligheder, og der forventes heller ikke de store skattemæssige provenuændringer af dette lovforslag. Jeg kan på socialdemokratiets vegne tilsige en hurtig udvalgsbehandling.

Enggaard (V):

Dette lovforslag er en let ændret udgave af det, som selskabsskattekommissionen har i sin betænkning. I fjor fremsatte det konservative folkeparti det forslag, som kommissionen havde i sin betænkning, og da det var til behandling, erklærede venstre sin principielle tilslutning til dette forslag. Det gør vi selvsagt derfor også i dag til det lidt ændrede forslag fra ministerens hånd.

De enkeltheder, der måtte være tvivl om, egner sig efter vores opfattelse bedst til en drøftelse i skatte- og afgiftsudvalget, og dér vil venstre gerne bidrage til, at vi så hurtigt som muligt kan komme igennem med at få disse nye regler vedtaget, sådan at en nødvendig strukturtilpasning i erhvervene ikke hæmmes af uhensigtsmæssige skattebestemmelser.

Glistrup (FP):

Hvis nogen er interesseret i fremskridts-synspunkter på fordele og ulemper ved det foreliggende forslag, kan han slå dem efter og læse dem i sp. 4790-4792 i Folketingstidende 1974-75, 2. samling.

Gudme (RV):

Formelt er der jo ikke her tale om en genfremsættelse, men en ny fremsættelse af et